

Rigsdagstidende.

1850. Forhandlingerne paa Landstinget. № 106.

35te Møde.

Onsdagen den 20de Marts.

(Fortf.)

Orsted (fortf.): Man maa kundgjøre saadanne Artikler i et Sprog, som forstaaes i Landet; altsaa maa Kundgjørelser, som skulle udstedes for Hertugdømmerne og Udlandet og indføres i Altonaer Mercur, være i det tydske Sprog; Diemedet vilde ellers ikke opnåes. Her supponerer man derimod, at det tydske Sprog er saa bekendt, at Kundgjørelsen, naar den skeer i dette Sprog, kommer til alle Bedkommende. Det er heller ikke usædvanligt, at man i vore Aviser seer Kundgjørelser i det franske, svenske og andre fremmede Sprog. Her kommer Sproget ikke i Betragtning uden som Middel for en Meddelelse om noget, som henhører til Hverdagslivet. Her er slet ikke Tale om Sproget, som noget aandeligt Udtryk, her er Tale om saadanne Kundgjørelser, som ikke sjældent skeer i et meget slet og som oftest i et knudret Sprog og det kan ikke have nogen Interesse. Jeg maa derhos bemærke, hvorledes det forholder sig i Norge. I Norge bliver, som ogsaa jævnligt kan sees af den Berlingske Avis, Proclamata og andre lignende offentlige Stævninger kundgjorte foruden i norske Aviser i den Berlingske, en Hamborger Avis og Hamborger Correspondent; dette sidste er en Forandring i hvad der er gjaldt. Det er ogsaa ganske overensstemmende med Forholdene der, da Norge ikke staaer i statsborgerlig Connection med Hertugdømmerne; men da Kundgjørelsen skeer for Udlandets Skyld, hvor Bedkommende præsumtive har Forbindelser, saa er det nok saa hensigtsmæssigt, at den indføres i de Hamborgske Aviser, som i den Altonaer Mercur. Man har ikke antaget at kunne undlade det, deels for Credits Skyld, deels for at sikke sig imod Besvælinger fra dem, hvis Ret maaskee kunde fortabes derved. Jeg

skal i Forbigaaende bemærke, at jeg ofte har talt med Normænd, der have opholdt sig over, at vi ikke lode vore Bekjendtgjørelser indrykke i de norske Aviser og der har været Tale om, at der kunde være Anledning for dem til ikke at indrykke Bekjendtgjørelser i de danske Aviser; men der er den Omstændighed, som jeg og ved saadanne Leiligheder har bemærket, at den Berlingske Avis læses dog saameget i Norge, saa at de Kundgjørelser, som skee deri, virkelig have sin Nytte, og naar Kundgjørelsen heraf skulde skee i Norge, var det kun en ny Byrde, man skulde lægge paa alle Bedkommende, og som der altid er Betænkelighed ved. Da ogsaa det statsborgerlige Forhold til Norge er ophørt, er der ikke større Grund til at kundgjøre, Saadant i Norge end i Sverrig. Der er iøvrigt i andre Lande ikke saa faste Regler for Kundgjørelsesmaaden som her. Saavidt jeg har kunnet opdage, er det almindeligt, naar Sagen er af Vigtighed og der er Formodning om at Bedkommende har Forbindelser i visse andre Lande, at derom skeer Kundgjørelse i sammes Aviser. Der er spurgt, hvorfor man da ikke ligesaa godt kundgjør i engelske, franske og hollandske Aviser; men det vilde være en stor Byrde, naar man indrykkede Kundgjørelsen i flere Aviser. Det kan ikke nægtes efter de Forhold, som hidtil have fundet Sted, at der er meest Anledning til at meddele disse Kundgjørelser i den Altonaer Mercur, der, i det den er den almindelige Avis for en Deel af Staten, tillige læses i det nærmeste Udland navnlig i Hamborg, hvilket, formedels Hamborgs Forhold til den øvrige Handelsverden ogsaa kunde være dem til Nytte, som opholde sig paa andre Steder. Man har iøvrigt påbaaraabt sig, at Kundgjørelsen i fremmede Aviser her var saameget mindre nødvendig, som der her gives længere Varjel end i de fleste andre Lande. Men herved skal jeg dog bemærke, at for det Første Varselets Længde ikke kan er-